

Parvathy Baul¹

Tedd az életed imává

Az átadás. A baul hagyomány Guru-Sisja parampará (mester-tanítvány láncolat) útján, beavatáson keresztül hagyományozódik át, nem születési alapon. Ez mindig is így volt. A *baul* eredetét nehéz felfejteni, mert nincs írott története, a *baul* mesterek tudásukat dalokban adják át, a dalokat „beszélt bölcsességeknek” hívjuk. Ezek jelentik a tanítást, ezeken meditál mindenki. A *baul* hagyomány az idők során számos átalakuláson ment át, kereszteződése a *tantrikus*, *advaita védánta* iskoláknak, *fakír*, *szúfi*, *buddhista* utaknak és a *vaisnava bhaktinak*. A *bhakti* nagyon fontos elem a *baulok* számára.

Amikor megkérdeztem a mesteremet a *baul* eredetéről, ő azt mondta, Sívával kezdődött. Indiában a legtöbb hagyományról azt tartják, hogy Sívától erednek, mert ismeretlen időig nyúlnak vissza, az emberi történelmen túlra. Ez a tudat sok-sok időn át létezett, majd az emberben manifesztálódott.

Amit mi Bengálban *baulnak* hívunk, ahhoz hasonló tradíciók egész sora létezik India-szerte. A földrajzi és kulturális eltérések miatt különböző neveket kaptak, de a gyakorlat ugyanaz. A *vaisnava baul* és a *fakír* hagyomány az a két fő vonal, amely a mai *baulban* található. Több ezer *baul* dal van, sok közülük a belső ösvény, a gyakorlás, *szádhana* különböző aspektusairól beszél. Vannak dalok, amelyekben a gyakorló önmagával beszélget, ezeket *monosiksának* nevezik. A kezdő *szádhaka* tesz fel kérdéseket, és azt kutatja önmagában, mi a célja annak, hogy megtestesült ebben az időben, és hogy mit kell szolgálnia.

A *baulban* az emberi életet négy különböző szinten látjuk: *sztula*, *pravarta*, *szádhaka* és *sziddha*. A *Sztula* (Tudatlanság) a természetes hétköznapi létezés, az emberek többsége idetartozik, ezen a szinten nem érezzük szükségét sokszor még annak sem, hogy kérdéseket tegyünk fel, egyszerűen csak sodródunk az élettél. Ezután jön a *Pravarta*. Ez a kezdő kereső, aki kezd kérdéseket feltenni, miért is van itt. Megéri, hogy ez a *tula*, a világ, amit látunk, nem elegendő, nem teljes. Amikor valaki már elkezd szemlélődni, meditálni a kérdéseken, és ezt a szemlélődést egy belső folyamatként integrálja, *szádhakává*, gyakorlóvá válik. Tehát vannak dalok, amelyek a *pravarta* szintről kezdődnek, és átmennek a *szádhaka* szintre. Sok beszélgetés van a *pravarta* és a *szádhaka* között. A végső állapot pedig a *sziddha*, a tökéletesség állapota. Aki tökéletes, annak már nincs többé szüksége beszédre, nincs szüksége magyarázatra. Ezt az állapotot, mi úgy tartjuk, már nem lehet megénekelni, mert ez az állapot csak megtapasztalható. Az éneklés addig marad meg, amíg a *szádhana* állapot áll

¹ Parvathy Baul (Párvati Baul) (1976) Nyugat-Bengáliából származó énekes-költő, festőművész és mesélő. Gyermekkorától részesült zenei és táncoktatásban, majd vizuális művészeteket tanult Santiniketban a Tagore által alapított Kala Bhavan Egyetemen. Itt hallotta először későbbi mesterének, Szanátan Dász Baulnak a koncertjét, amelynek hatására az évezredes *baul* hagyomány útjára lépett.

fenn. És amikor valaki tökéletessé válik, akkor a másik elme, amely túl van a mi törekvő és gyakorló elménken, egyfajta teljességet hoz. Ez a *bául* szintje. A *bául* olyasvalaki, aki kiteljesedett.

A *bául* tradíció egész Bengálban fellelhető, leginkább a falvakban, itt még vannak kis *akharák* (*bául* ásrámok), közülük sok igen régi, nyolcszáz-ezer éves. A *bául* gyakorlók párban élnek, férfi és nő ketten együtt gyakorolnak. Ez nem olyan, mint más tradíciók Indiában, mint a világról teljesen lemondott szerzetesek (*daśanāmi sampradāya*), akik szannyászsként élik az életüket. Mi, *báulok* a világban maradunk, megéjjük a társadalmi feladatokat, szolgáljuk a közösséget, de nem igazán kötelezzük el magunkat, mert – ahogy az egyik *bául* dal mondja: „*Ússz a folyóban, menj egyik parttól a másikig, de ne sározd be a ruhádat, ne vizezd be a hajad! Főzzél és szolgálj fel, de ne menj be a konyhába, ne nyúlj a fazékhoz!*” Vagyis légy a világban, de ne engedd, hogy a világ megérintsen téged. A *bául* ugyanakkor azt mondja, bármilyen is itt a világban, nekem itt kell a testemen keresztül megtapasztalnom az Istenit. Hová is kellene mennem innen? A világban vagyunk, nincs más hely, ahová elmehetnénk, tehát tapasztaljuk meg az Istenit itt. Éljük meg minden egyes nap.

A kis *akharákat* rendszerint egy pár vezeti, ők a mesterek, nekik tanítványaik lesznek, és lesznek híveik. A hívek a falusiak. A legtöbb falusi ember nappal dolgozik, de esténként összegyűlnek, és ekkor *szatszangok*ra kerül sor. De a *bául szatszangokon* senki nem tanít semmit, nem tartunk szónoklatokat, csak dalokat éneklünk, hallgatjuk, beengedjük a hangokat a bensőnkbe. Hisz a dalokban minden tanítás benne van. Nekünk csak szemlélődnünk, meditálnunk kell rajtuk. Persze ha valaki feltesz egy őszinte kérdést, talán a mester, a *guru* ad némi magyarázatot.

Felvetődik a kérdés, hogyan tanulhatja valaki ezt a hagyományt? Felkereshet egy mestert, az viszont már a mester döntése, hogy elfogadja-e az illetőt tanítványként, vagy sem. Eleinte követi a mestert a nap huszonnégy órájában és segédkezik körülötte, szolgálja őt, majd idővel, amikor a tanító azt érzi, hogy a tanítvány készen áll, akkor lassan megkezd a tudás átadását. Nekünk nincs semmiféle formális iskolánk, ahol ülünk és tanulunk. Csupán követnünk kell a mesterünket napi huszonnégy órán át, és ébernek kell lennünk mindenre, amit mond. Felmerülhet, hogy akkor hogyan tanuljuk meg a dalokat, a tánclépéseket? Természetesen van egy sajátos útja mindennek, amit a *guru* akkor ad át, amikor úgy érzi, elérkezett rá az idő. De nem fogja újra és újra átadni, csak egyetlenegyszer. Ezt a tanítvány gyakorolja, majd visszatér a mesterhez, ő pedig felméri, meddig jutott el, és eszerint adja meg a következő tanítást. Így működik az átadás.

A mester, hogy a hagyományvonal továbbélését bebiztosítsa, átadja azt a legjobb tanítványai egyikének. (Ezt olykor megteszi, olykor nem, attól függően, mit lát, és hogy megtörtént-e, aminek bekövetkeztét várta.)

Az út kezdetén. Én akkor találkoztam a mesteremmel, amikor vizuális művészeteket tanultam az egyetemen Santiniketánban, a Tagore által alapított egyetemen. Gyerekkoromban nem hallottam *bául* dalokat. 16 éves koromban Santiniketán felé utaztam a bátyámmal, és a vonaton jött egy *bául* énekes, vak volt. A kinézete nagyon felkeltette az érdeklődésemet, annyira kiragyogott a vo-

natfülkéből. *Ektara*² volt a kezében, amely bádogedényből készült, és emiatt nagyon fémes hangzása volt. Elkezdett rajta játszani. Abban a pillanatban, amikor meghallottam az *ektarának* ezt az egy húrját, az volt az érzésem – nem is érzés volt ez, inkább tapasztalás –, hogy minden eltűnt körülöttem, az egész zajos fülszeke. Pedig – mint tudjuk – Indiában sok a zaj a vonaton, árusok jönnek-mennek, „csáj, csáj, muri, muri”, de minden megszűnt, csak az *ektara* hangját hallottam. Azután elkezdett énekelni, és ez olyan volt, mintha valaki hívott volna engem, nagyon messziről. Úgy éreztem, mintha ismertem volna ezt a hangot, magával vitt valahova, és amikor a dalnak vége lett, visszatértem a fülszekebe. Az énekes elment, és soha nem láttam őt többé. De általa valamit megtapasztalhattam önmagamban. Ekkor elhatároztam, hogy nem hallgatok soha többet *bául* dalt, mert ha még egyet meghallgatok, akkor *bául* lesz belőlem. Mert mindez annyira én vagyok. Így hát elkezdtem kerülni a *bául* énekeseket, ahogy megláttam egyet közeledni, elfutottam a másik utcába, és nem mentem oda hozzájuk. De amikor felvettek a képzőművészeti kollégiumba, az első tanulmányi gyakorlat, amit a tanárom kiadott nekem, az volt, hogy menjek és rajzoljam le a *bául* mestereket, töltsék velük egy kis időt, tanulmányozzam az arcukat – mert különlegesek –, és a megfigyelésük közben tanuljak portrét rajzolni. Szóval megfogtak, és így órákon át hallgattam a *bául* énekeseket, azok kezdtek belém hatolni, kezdtem emlékezni rájuk, a szavakra, a dallamra. Ekkor elhatároztam, hogy ténylegesen belekezek a *bául* tanulásába, és felkerestem egy női mestert, *Pulmalá dászit*. Mellette kezdtem tanulni, és egy év elteltével azt mondta nekem, ha többet akarsz tudni, beavatást kell kapnod. Azt feleltem, igen, szeretném megkapni a beavatást, avasson be. De azt mondta, olyasvalakihez kell mennem, akit a mestere felhatalmazott arra, hogy másokat beavasson, mert ez egy hagyományvonal, és ily módon lehet csak megkapni a beavatást. Ekkor tűnődni kezdtem, kutatva, hogy ki fog engem tanítani. E télen azután eljött az egyetemünkre Szanátan Bábá, a gurum. A Kálíja³ történetet énekelte. Megint látomásom volt, miközben énekelt, magam előtt láttam Vrindávant, láttam Rádát, láttam Krsnát. Utána azt mondtam magamnak: ha ez a mester ilyen tapasztalásban tudott részesíteni engem, ez azt jelenti, hogy általa számtalan ilyen tapasztalást megélhetek. Odamentem hozzá, és azt mondtam neki, szeretnék tőle tanulni. Semmit nem válaszolt, csak nézett engem és hümmögött. Nagyon meg voltam rémülve. Ettől kezdve mindenfele kerestem őt, végül eljutottam az *ásramjába*. Amikor odaértem, elkezdtem magyarázkodni, hogy ezt meg ezt akarom, tanulni szeretnék tőle, szeretném, ha beavatna. Ő csak nézett engem, majd megkérdezte, ettem-e már. Mondtam, hogy nem. „Akkor ebédelj meg – szól –, majd beszélünk később!” Így hát megebédeltem, majd leültem. Tizenöt napig ültem, semmit nem kérdezett tőlem. Teltek a napok, teltek az éjszakák, ő soha még csak rám sem nézett, nem mosolygott, mintha nem is léteznék. A tizenötödik napon úgy éreztem, összetört a szívem, nem tudtam, hova menjek. Végül ezen az estén magához hívott, és azt mondta, gyerünk sétálni. Zöldségekért mentünk az ás-

² A báulok által használt egyhúrú hangszer, amelyet már a Számavéda is említ. (A ford. megjegyzése)

³ Kálíja – ötféjú, tűzokádó mérges kígyó, aki megfertőzte a Jamuná folyam vizét. Krsna legyőzte s az óceánba száműzte. (Forrás: *Kagylókürt* folyóirat)

ram számára, és útközben a mezőn elkezdett énekelni, én pedig hallgattam őt. Hirtelen felém fordult, és azt mondta: „Bolond vagy? Énekelj velem!” Én meglepődve kérdeztem, hogy tényleg énekelhetek-e vele együtt. Erre nem mondott semmit, csak folytatta a dalt. A mesterem nagyon kevés beszédű ember volt, és nagyon szigorú. De ugyanakkor mélységes szeretettel teli. Elkezdtem vele énekelni, és amikor a piacra értünk, azt mondta, rendben, most elég. A teendőink végeztével hazafele indultunk, és visszafele, ugyanazon a helyen, ahol korábban énekelni kezdett, megkért, ismétljem el a teljes dalt. És én furcsamód képes voltam visszaemlékezni a szavakra, nem tudom, hogyan, hiszen csak egyszer énekelte el. Erre azt mondta: „Lám csak, noha nő vagy, mégis van agyad. Jól van, tanítani foglak, úgy gondolom, emlékezni fogsz a dalokra.” Ekkor hazavitt, és otthon mondta, hogy másnap megkapom a beavatást. Erre azt feleltem: „Bábá, adnom kellene valami ajándékot Neked.” „Rendben – mondta –, „holnap elmész öt házhoz, énekeled a *hari brahma* nevet, és a házaknál kapott rizst ideadod nekem.” Másnap elmentem az általa kijelölt házakba. Végtelenül szegény emberek házában találtam magam. Ezek az emberek nagy nélkülözésben éltek, és még nekem kellett kérni tőlük, ez rendkívül nehezemre esett. A neveltetésemben – ahogy a legtöbb családban – nem volt benne, hogy kérjek. Tehát le kellett vetnem magamról, amit addig tanultam, meg kellett szabadulnom az adásról alkotott elképzelésemtől. De hogyan tudsz elfogadni, amikor mindig inkább adni szeretnél? Megint jött az egó, és nem voltam képes meglátni annak a szegény asszonynak a nagyságát, aki oda fogja adni nekem a kulcsot, mely megnyitja az ajtót spirituális utam előtt. Az életem előtt, amelyet ezzel az úttal járok tovább. Nem voltam képes meglátni benne Szaraszvatit. Csak egy szerencsétlen asszonyt láttam benne a hatalmas egóm miatt. Tűnődtem, habozva ácsorogtam az ajtaja előtt, erre ő kijött, és megkérdezte: ki vagyok. Mondtam, hogy ez és ez vagyok. Kérdezte, miért jöttem. Azt mondtam, *madukorira* jöttem. (Így nevezik a *báulok*nál a koldulást.) „Akkor hát énekelj, mit ácsorogsz itt” – förmedt rám. Elkezdtem valamit énekelni *kártál*⁴ kíséretével, de a hangom el-elcsuklott. „Ki küldött ide Téged? Még rendesen énekelni sem tudsz.” Mondtam, hogy Szanátan Bábá. „Ó, Szanátan Bábá küldött!” Erre bement a házba, és adott egy kis rizst nekem a *dzsolába*⁵, a kis tarisznyámba. Majd rám kacsintott, és azt mondta: „Sok időbe fog telni ez Neked! Sokat kell még tanulnod.” És én ráébredtem, hogy valóban sok időbe fog telni, mire mindazon túllépek, ami bennem van, mindazt levetkőzőm, amit addig tanultam.

Visszamentem az *ásramba*, és Szanátan Bábá megadta a beavatást. Ettől kezdve mindenhova követtem őt huszonöt éven át. Ez egy olyan kapcsolat, ami egyetlenegyszer adatik meg, egyszer éljük meg ezt, és napról napra növekszik bennünk. Még azután is, hogy a mester elhagyta testét. Egyre csak nő, egyre erőteljesebb az összeköttetés, a kapcsolódás.

Én azért vagyok gyakran Nyugaton, mert a mesterem elküldött, hogy menjek a világba, és énekeljem e dalokat, amelyekben emberek tapasztalása van benne. De tudnunk kell, hogy ez a hagyomány Bengálban nagyon élő. Nők és

⁴ Kis cintányér. (A ford. megjegyzése)

⁵ A Vairágya dzsola: néhány *bául* a nem birtoklás jelképeként kis tarisznyát visel a vállán, melyet aszkétatarisznyának hívnak. (A ford. megjegyzése)

férfiak – de nem is nevezem őket nőknek és férfiaknak, hanem gyakorlóknak, *szádhakáknak* – minden egyes nap élik ezt a hagyományt, és hordozzák. Az ő életük, az ő teljes lényük táplálta a *báult* évszázadokon át. És ez továbbra is így van. Tehát meg kell emlékeznünk róluk, hiszen ők küldtek ide engem. Ha beavatást kaptál, akkor nem tehetsz akármit, a mestered tudta nélkül. Ez volt a mesterem akarata. Én is egy vagyok közülük, csak ki lettem küldve a nagyvilágba, hogy itt énekeljem a dalokat, de a hagyományt sokan viszik tovább.

Az ének mint mahámantra. A tánc és az ének egy tapasztalási folyamat. Éppúgy, mint amikor az emberek meditálnak, mantrákat énekelnek, hogy tapasztalásra tegyenek szert. Érzékelhetjük, hogy van valami, amit tapasztalásnak hívhatunk, de amíg nem történik meg a testben is, addig ez a tapasztalás nem marad meg. A *báulok* azt mondják, le kell hozni ide, ebbe a testbe. Ez olyan, mint amikor a gyerekeknek azt mondjuk, ne nyúljon a tűzhöz, de ő habozik, hozzányúljon vagy sem. Végül, amikor egyszer megégeti az ujját és megtapasztalja a tüzet, akkor megérti, és nem fog többé a tűzhöz nyúlni. Amíg nem történik meg a tapasztalás a testben, soha nem lesz a mienk. Tehát a *bául* hagyomány azt mondja: „hozd le!” Az énekléssel a magasabb – bár nincs magasabb, alacsonyabb, csak így képzeljük – szóval ezt a magasabb elmét akarod lehozni. És ez néhány évnyi gyakorlás után meg is történik. Először csak felvillan és újra eltűnik, azután megint lejön kicsit, és ismét elmegy. De ha nem zavarodsz össze, és folytatod a gyakorlást, akkor egyre hosszabbá válik ez a tapasztalás. És egyszer csak eljön az idő, amikor énekelsz és táncolsz, és ez meditációvá válik. Közben benne vagy a folyamatban, de ahogy befejezed, újra olyan leszel, mint bárki más. Ez azt jelenti, hogy a folyamat még nem teljes. De eljön az az idő is, amikor énekelni és nem énekelni egy és ugyanaz lesz. Annyira eggyé válsz a hangoddal, hogy többé nem szakadsz el tőle. Mert amit éneklünk, az csak egyik megnyilvánulása a hangnak, az, amit az énekeinken keresztül hallhatunk, érzékeinkkel tapasztalhatunk meg. De van hang a csendben is. Bennünk. Ehhez nincs szükségünk az érzékeink használatára, de ez is létezik. És az, aki közel kerül ehhez, vagyis eggyé válik vele, annak számára énekelni vagy nem éne-

Parvathy Baul és Ravi Gopalan Nair fametszete

kelni egy és ugyanaz lesz. Olyan ez, mint amikor az emberek mantrákat énekelnek, sok-sok órán át, és amikor egyszer csak elérik a tökéletességet, akkor a mantra magától fog áradni, nem lesz szükségük arra, hogy ehhez leüljenek, vagy bármilyen erőfeszítést tegyenek. A *báult szahádzs*nak tartjuk. A *szahádzs* az erőfeszítés-nélküliség. Ha megvalósul ez az erőfeszítés-nélküliség, akkor énekelni vagy nem énekelni egy és ugyanaz lehet.

A dalok jelentése az idők során változik számunkra. Ugyanazt a dalt, ahhoz képest, ahogyan korábban megtapasztaltad, néhány év elteltével érettebben, mélyebben tapasztalod meg. Azután újabb néhány év elteltével, éneklés közben, megint valami többet látsz meg. Örökké új. A szavak ugyanazok, a vers ugyanaz, de egyre több és több mélységet fedezel fel benne. Ez olyan, mint hogy amekkora levegőt veszel, annyira merülhetsz le az óceánba. Ha kezdünk nagyobb lélegzetet venni, egyre mélyebbre megyünk le az óceánba. A dalok is ilyenek. Minél nagyobb levegőt veszel, annál mélyebbre mész le benne. Azt gondolom, néhány év elteltével ezt minden gyakorló megéli.

Női báulok. A *mahádzsanerpád*⁶ tanítása szerint nincs tisztán hím- vagy nőnemű lény. Minden nőben van egy férfi belül, és minden férfiban van egy nő, az emberi test mindkét organizmusból születik. A külső manifesztálódás szerint nevezünk férfinak vagy nőnek valakit. De mindenki ember.

A férfi és nő közötti egyenlőség tiszteletben van tartva a *bául* hagyományban. Ugyanakkor előfordulhat, hogy a mester azt mondja: a nő létezés magasabb rendű, mint a férfi; a férfi az önmegvalósítást a nő lábánál imádkozva érheti el. Az egyik *mahádzsanerpád* így szól: „Öltözz női lélekbe, fordítsd át természeted és szokásaid...”

Kevesebb a női *bául* gyakorló, mint a férfi. A legtöbb női *szádhaka* az *ásram* mindennapi teendőivel van elfoglalva. Alkalmanként persze elkísérik férfi társukat *bául* találkozókra, ünnepekre. Magukat *szévádászinnak*, az Imádott Egyetlent szolgáló hajadonoknak nevezik.

Banamala Dászi – mi Goszái mának hívjuk őt –, aki Sasánka Bábá társa, ezt mondta: „A *szévádász*i feladata, hogy gondoskodjon férfi társáról, aszketikusan, és mindig éberem őrizze, hogy a *szádhana* folytonos maradjon, soha ne zavarja meg az érzékek csábítása.” Goszái má nagyon figyelmes, nagy tudású anya, és a *bául* rendkívül fegyelmezett gyakorlója. Az ösvényen általa szerzett tapasztalatok felmérhetetlenek. Mindig elfoglalt, mindig valami látszólag apró munkába van belemerülve az *ásram* körül, olcsó, fehér száríba öltözve. Ha valaki látja őt, rögtön megérzi benne a mély bölcsességet. Sok férfi és női *bául* fordul felé megilletődött tisztelettel. Egyike ő azoknak, akik egészen pontosan fel tudják mérni, hol tart valaki a gyakorlásban, mennyire érett *szádhaka*.

Bár a női gyakorlók szám szerint kevesebben vannak, nagyon fontos helyet foglalnak el. Mindennap gyarapodik a számuk is. A tapasztalatom viszont az, hogy egy mestert meggyőzni a *bául* előadói út iránti odaadásról, és elérni, hogy a mester átadja tudását, e téren egy nő lényegesen nagyobb nehézségekkel találkozhat, mit egy férfi. Ugyanakkor a legkevésbé sem vagyok elfogult. Alig

⁶ A dalok költői szövegeit nevezik Mahádzsanerpádnak. A Felsőlélek dalait, ha belül újra és újra ismétéljük, az a dzsapa jógával egyenlő. (A ford. megj.)

akad női gyakorló, aki precíz tréninggel rendelkezik. A nőknek van egy természet adta jó hangjuk, képesek sok dalt megtanulni; de mint előadók mégsem olyan erőteljesek, mint a férfiak. Ez leginkább azért lehet így, mert meg vannak fosztva a teljes fokú tréningezés lehetőségétől; ez majdhogynem lehetetlen számukra. A múltban Nanibala vagy Csintamoni vagy Sohocsori voltak azok a női előadók, akik ugyanolyan erőteljesek voltak, mint a férfiak.

A női gyakorlók a külvilág részéről is megpróbáltatásoknak vannak kitéve, hiszen a társadalmunk nem fogadja be a női egyenjogúság gondolatát. Mindig akad néhány felhúzott szemöldök, ha valaki erről beszél. A *bául* lázadó, a hétköznapi élet minden rabsága alól keresi a felszabadulást. Tehát egy nő, aki független és szabadon gondolkodik, aki a szívünkben lévő Embert, a *manér manust* keresi, olybá tűnik, mint aki ellentmondásban áll az élet más szokásaival.

Amikor én beavatást nyertem a *bául* életútba, érzékelhető váltás volt a felém való viszonyulásban közeli, kedves, „jóakarátú” emberek részéről, akik mindent megtettek, hogy visszatérítsenek engem a „normális élethez”. Ezt én úgy fogom fel, mint a hagyományainkra vonatkozó tudatosság hiányát, ami az idők során mostanra kialakult.

A tudatosságnak ez a hiánya az angol gyarmatosítás közvetlen öröksége. Valójában, ezek a hagyományok mind teljes odaadást kívánnak, egyhegyűséget, türelmet, kitartást, valamint figyelmes elmét és magatartást. De a mi „modern”-ről és „normális”-ról alkotott elképzeléseink sok esetben vakká tesznek bennünket a hagyományainkban lévő bizonyos aspektusok valódi értéke iránt.

Kemény küzdelem árán a női *bául* a szív kivételes együttérzésének és szilárdságának minőségére tesz szert; így még mosolyogni is képes az akadályokon. Ahogy az egyik Mahádzsanerpad találóan fejezi ki: „Ó, kedves! / Égess el engem / égess el engem szívtelenül / éged el a szívem tömjénjét / A tömjén nem ad illatot, csak ha már elégett.”

Rideg Zsófia fordítása

A képen Szanátan Dász Bául és Parvathy Baul látható

A fényképet készítette: Ravi Gopalan Nair, forrás: Parvathy Baul, *Song of the Great Soul*

Eljöttél hozzám, Kedves

Eljöttél hozzám, Kedves,
hogy elmondd, soha nem mentél el tőlem.
Nem súlyos láncsal,
de lehetfinom fénysugárral
van összekötve szívünk.
Öleld ki belőlem a vágyat,
dorgáld ki a haragot,
simogasd el az irigységet.
Ha szólsz hozzám,
érezem, hogy szeretsz,
ha hallgatsz,
érezem, hogy szeretsz.
Végy karodba engem,
fürdöss meg az öröss tengerében,
sirtam már eleget.
Boldogságra teremtettél minket,
játékos kedved nagy csodája az élet.
Engedd, hogy tisztán lássak,
hogy legyek, mint te,
áttetsző hegyi kristály.
Engedd, hogy veled énekeljek! Neked.

Se szóval, se gondolattal,
se egy elhibázott mozdulattal
se akadozó lélegzettel
ne bántsalak többé soha!
Ajtóm lakatját feltörted
s kivittél innen, barátom,
add, hogy ne kússzak vissza
a küszöb alatt!
A felhőket fényeddel
egemről elhajtottad,
tedd, hogy kusza elmével
ne borítsam be újra!
Szívem kristálytisza lakója,
szórj ki lényemből
minden salakot!
Engedj végleg lábadohoz ülnöm,
hangodat hallgatni csak,
ahogy szerelmesen érinti
a csillagokat!

Rideg Zsófia